

tunda sai, ei olnud ka mitte „kirwise“ süda-
mega ega halastamata, n'agu neid enamiste
sõaajal on. Ta pööris koha ümber, läks
wanke juurde, tõi saält kaks terwet leiba ja
hää tüki liha ning andis seda selle naisele,
kes nüid seda sõameest ja Sumalat pisarsilmil
südamest tänas.

Seda lugu oli see soldat ka oma naisele
kodu kirjutanud ja ütelnud: „Ma usun seda
tõeste, et Sumal selle waeße naise palwet on
kuulnud, ja wõtab ka teie palweid kodus
kuulda, mis teie minu pärast Tema poole
saadate! Sest, kust sõda läbi käib, saäl on
ikka kõigesuurem häda ja nälg!“

Süia juurde lisame mõned sõnad neile
noorte meestele maanitsuseks, kes alles kroonu
teenistusesse astuwad: mõtelge selle pääle, mis
see sõamees tegi, ärge olge mitte armutumad
waeste hädaliste wastu, siis päästab Sumal
ka teid surmast ja hukatusest.

Ka on weel teisi Preisi sõamehi sellel ajal
mitmedelle head teinud. Mõni soldat, kellele
wiina anti, rüüpas küll pudelist ka, pani siis

laua pääle ja pistis kuldraha pudeli põhja
alla ja läks isi oma teed. Mõned teised ja-
gasiwad oma kroonu leiba nälginud waestele
ja jätsiwad omad kõhud tühjakõ, ja kõik, kes
nõnda tegiwad, hoidis Sumal waenlase kuu-
lide eest ja läksiwad pärast rahutegemist kodu
oma naise ja laste juurde, kus suure rõõmu-
pisaratega, Sumalat tänades wastu wõeti.
Need aga, kes armutumal wiisil waeße rah-
wale waewa tegiwad, neid riisusiwad ja nende
majad ära põletasiwad, jäiwad kõik enamiste
lahingi platsile; sest Sumal ei olnud nendega.
— Seda pidagu igauks meeles ja wõtku
õpetust; sest: „kudas sa lükkad, nõnda see
läheb.“

Ühe aidamehe poja õnnetusest.

Üks S. mõisa aidamees, P. maakonnas, saa-
tis oma 13 aastase poja, kirjaga ühte teise
mõisa, mis saält 25 wersta eemal oli. Pois
läks rõõmuga teele, kanikas leiba karmanis